

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 2.9.2013 v Českých Budějovicích v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Vítů a přísedících Anny Frankové a Ing. Františka Bárty, **t a k t o :**

Obžalovaná

X X X X X (roz. XXXXX)

nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem v XXXXX, adresa pro účely doručování písemností XXXXX, nyní na mateřské dovolené,

j e v i n n a , ž e

v blíže nezjištěné době, nejspíše v březnu 2012, v koupelně bytu, který obývala v domě čp. XXXXX v XXXXX, po vědomě utajovaném těhotenství před rodinou, blízkým okolím a lékařem porodila dítě ženského pohlaví, přetrhla pupeční šňůru, omotala mu tepláky kolem krku a ihned utáhla smyčku, aby nemohlo propuknout v pláč, zabalila je do županu a vložila do igelitového pytle černé barvy, spontánně vytlačené lůžko plodu spláchla do záchodu a pytel ukryla v ložnici mezi postel a skříň, přikryla ho starým oblečením a takto jej ukryvala několik měsíců, když v přesně nezjištěné době, nejspíše v srpnu 2012, se přestěhovala ke svému druhovi do domu čp. XXXXX ve XXXXX, igelitový pytel s ostatky novorozence vzala s sebou a ukryla do kůlny u domu, nejspíše v listopadu 2012 ho zakopala pod okny domu vedoucími do dvora a místo ukryla pod kusy dřeva,

t e d y - jiného úmyslně usmrtila s rozmyslem a čin spáchala na dítěti mladším patnácti let,

t í m s p á c h a l a

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 15 (patnácti) let a 6 (šesti) měsíců, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav věci tak, jak je popsán ve skutkové větě rozsudku.

Obžalovaná XXXXX vypověděla, že své těhotenství tajila před svým okolím, neboť se za ně styděla. Když přišel porod, připravila si do koupelny deku, kde porodila holčičku, které omotala tepláky kolem krku, aby neplakala a uložila dítě do županu a igelitového pytle. Placentu za pomoci svého syna spláchla do záchodu. V přípravném řízení vypověděla, že si myslí, že narozené dítě plakalo, v hlavním líčení uvedla, že neví, zda dítě plakalo. Manželovi řekla, co udělala, on s tím však nechtěl mít nic společného.

Svědék XXXXX (manžel obžalované) uvedl, že věděl o těhotenství své ženy, s níž však v té době již nežil ve společné domácnosti. Od obžalované se dozvěděl, že porodila, sdělila mu, že dítě se narodilo mrtvé a žádala po něm, aby mrtvolku uloženou v pytli někam odvezl. To odmítl. Krátce na to řekl své nové partnerce XXXXX, co se stalo.

Svědčyně XXXXX sdělila, že od svého partnera XXXXX se dozvěděla, že obžalovaná byla v jiném stavu. V březnu 2012 jí XXXXX sdělil, že obžalovaná porodila doma dítě, které udusila, dala do igelitového pytle a po XXXXX chtěla, aby je odvezl někam pryč. Později se svědkyně dostala s obžalovanou do hádky, při níž obžalovaná před svědkyní uvedla, že skutečně porodila holčičku, kterou ze zoufalství udusila polštářem a mrtvolku zahrabala na zahradě. Svědkyně dále popsala „noční můry“ nezletilého XXXXX, který žil od podzimu roku 2012 ve společné domácnosti svědkyně a XXXXX. Nezletilý XXXXX se svědkyni také svěřil s tím, že v době, kdy bydlel u obžalované, viděl v ložnici bytu v igelitovém pytli mrtvé miminko.

Svědék XXXXX vypověděl, že s obžalovanou se seznámil na jaře roku 2011 a po dobu tří až čtyř měsíců s ní vedl sexuální život. V průběhu soužití mu obžalovaná sdělila, že je těhotná, následně však asi měsíc po rozchodu svědkovi tvrdila, že těhotná není. Svědek naposledy obžalovanou viděl ke konci roku 2011 a nevšiml si, jestli v té době měla těhotenské břicho.

Svědék XXXXX popsal manželství své dcery s XXXXX jako neutěšené, zmítané finančními problémy. Těhotenství na své dceři nepozoroval, nezaregistroval ani žádnou změnu v jejím chování. O stíhaném jednání se se svou dcerou nebavil, neřešili důvody, proč to udělala.

Svědék XXXXX (bratr obžalované) vypověděl v podstatném obdobně jako jeho otec. Ani on nezaregistroval na své sestře nějaké změny v chování, o projednávané události spolu nehovořili.

Svědék XXXXX (současný partner obžalované) uvedl, že se s obžalovanou sestěhovali v létě roku 2012, znali se však z dřívější doby a svědek obžalované občas finančně

vypomáhal. V průběhu jara 2012 nepozoroval na obžalované žádné změny v chování nebo vyčerpání. O projednávané události se svědek s obžalovanou ne bavil.

Svědék XXXXX (syn obžalované) vypověděl, že si na své matce všiml velkého břicha, ona však své těhotenství popírala a pak z ní jednou vypadlo něco, co vypadalo jako kus masa a o čem ona tvrdila, že je to zánět. Bylo to zabalené v tašce v ložnici. Svědek to z tašky vysypal do záchodu, kde se to snažil spláchnout, což se mu zdařilo až za pomoci obžalované.

Z psychologického znaleckého posudku znalce MUDr. Šnorka bylo zjištěno, že XXXXX netrpí žádnými poruchami myšlení, vnímání či paměti a je schopen věrohodně referovat o prožitých událostech. Nejsou u něho žádné sklony ke zkreslování, lhaní či vymyšlení si, nebyly zjištěny ani žádné motivy mstivosti či jiné faktory, které by mohly vést k významnému zkreslení jeho výpovědi. Nezletilý je opožděn v psychickém vývoji velmi pravděpodobně v důsledku dlouhodobého psychického i fyzického zanedbávání.

Z psychologického znaleckého posudku znalce PhDr. Lukeše bylo zjištěno, že z psychologického hlediska obžalovaná jednala v době před porodem, při porodu a usmrcení dítěte i poté racionálně na základě svobodné vůle. Instrumentální agrese není součástí osobnosti obžalované a její počínání při stíhaném skutku proto svědčí pro chladně prokalkulovanou agresi. Obžalovaná verbálně deklaruje pocity viny za usmrcení dítěte, reálně však svou vinu intenzivněji neprožívá a je neurotizovaná spíše odhalením a medializací. Ohledně psychologických obranných mechanismů má obžalovaná tendenci k odklánění vlastní viny jejím svalováním na své okolí. Za nejpravděpodobnější motiv počínání obžalované znalec označil obavu ze ztráty či ohrožení rodičího se vztahu či opory ze strany nového partnera XXXXX.

Z psychiatrického znaleckého posudku znalce MUDr. Tučka má soud za zjištěné, že obžalovaná v době činu byla plně schopna rozpoznat nebezpečnost svého jednání a schopnost své jednání ovládat byla u ní díky její osobnostní struktuře pouze nepodstatně snížena. Obžalovaná je osobou s výrazně podprůměrnou inteligencí, je výrazně výukově a výchovně zanedbaná, lehkovážná a preferující jednoduchá řešení bez domyšlení důsledků.

Z gynekologicko-porodnického znaleckého posudku znalce MUDr. Sáka soud zjistil, že obžalovaná se nenacházela ve stavu rozrušení způsobeném porodem, pro což svědčí jak průběh porodu, tak i předchozí zkušenosti obžalované coby mnohorodičky, jakož i její chování po porodu. Je krajně nepravděpodobné, že by k usmrcení dítěte mohlo dojít tím, že obžalovaná napomohla přivedení dítěte na svět tím, že jej pootočením a vytažením vyprostila z rodidel.

Ze soudně-lékařského znaleckého posudku vyplynulo, že obsah pytle nalezeného v objektu užívaném obžalovanou a jejím partnerem XXXXX se nacházely lidské pozůstatky výrazně napadené hnilobným procesem, v důsledku čehož byla zachována pouze kompletní kostra s výjimkou kůstek rukou a nohou. Kosterní pozůstatky nevykazovaly žádné úrazové změny, délka kostí odpovídala věku donošeného novorozence starého kolem 38 týdnů. Mezi hlavičkou dítěte a zbytkem lidských pozůstatků byla nalezena látková smyčka s jednoduchým uzlem o průměru 5 centimetrů vytvořená patrně z dlouhých kalhot v pase na gumu.

Z **genetického znaleckého posudku** bylo zjištěno, že nalezené kosterní pozůstatky patří osobě ženského pohlaví, jejímiž rodiči s pravděpodobností 99,9999999999994% jsou obžalovaná a XXXXX.

Skutkový stav je dále dokreslován **listinnými důkazy**, zejména

- protokoly o provedení prohlídek jiných prostor a pozemků, z nichž vyplynulo, kde a za jakých okolností byl učiněn nález lidských pozůstatků a především, že to byla obžalovaná, kdo policii označila předmětné místo,
- a dále zprávami o sociálních poměrech obžalované a její rodiny včetně údajů o jejich předchozích těhotenstvích a osudů dětí z nich narozených.

Soud nedal průchod požadavku obhajoby na doplnění dokazování opatřením revizního psychologického znaleckého posudku ani zkoumáním obvyklého průměru krčku novorozence. Opatřovat revizní psychologický znalecký posudek má soud za nadbytečné, neboť stávající znalecký posudek psychologa PhDr. Lukeše soud pokládá za plně věrohodný, velmi přesvědčivý a logicky odůvodněný. Tyto kvality psychologického znaleckého posudku nenabourává v žádném případě ani znalcem použitá tzv. vylučovací metoda při pátrání po možném motivu obžalované, jak o tom bude pojednáno níže.

Nadbytečné je rovněž zjišťování obvyklého průměru krčku novorozence, příp. zjišťování tělesných partií, kolem nichž byla smyčka na tělesných pozůstatcích umístěna. Informaci o běžném průměru krčku novorozence podal znalec MUDr. Vorel a tento údaj se kryl s průměrem smyčky nalezené na lidských pozůstatcích mezi hlavičkou dítěte a zbytkem těla. V důsledku pokročilého hnilobného procesu, který zcela narušil strukturu tkání a orgánů (viz č.l. 185), je nemožné jakékoliv další zkoumání k posouzení otázky, zda ona smyčka na lidských pozůstatcích obepínala krk či jinou tělesnou partii novorozence. Tato otázka je navíc dostatečně spolehlivě zjištěna jak z výpovědi obžalované samé (viz č.l. 91), tak i ze soudně-lékařského znaleckého posudku, který popisuje uložení smyčky mezi hlavou a zbytkem tělesných pozůstatků rozložených hnilobným procesem. Při těchto informacích je vyloučena úvaha, že by smyčka měla být utažena například kolem pasu či jiných tělesných partií než krku dítěte.

I kdyby snad bylo možno hypoteticky uvažovat o tom, že obvyklý průměr krčku novorozence je menší než průměr předmětné smyčky, pak nelze přehlížet to, že ze soudně-lékařského znaleckého posudku se podává, že smyčka byla tvořena z látky, tedy z materiálu, který ze své povahy vykazuje vždy alespoň minimální elasticitu. Soudně-lékařský znalec také uvedl, že předmětná smyčka držela svůj tvar díky tomu, že obepínala lidské pozůstatky, které zbyly z dětského tělíčka po hnilobném procesu. I z tohoto pohledu je tedy zcela logické, že průměr smyčky se mohl měnit v závislosti na tom, jak se rozpínala hnití vystavená hmota lidského těla. Konečně stojí za zmínku, že i smyčka vytvořená ze zcela neelastického materiálu (např. škrťací struna, drát apod.) má tendenci v momentě, kdy na konce smyčky přestanou působit síly, které ji utahují, podléhat vlivům a působení materiálu, kolem něhož je taková smyčka utažena. Dochází-li pak v důsledku jakýchkoliv procesů ke změnám objemu takového materiálu, mění se i tvar a průměr takové smyčky. Sumárně řečeno, nelze si od žádného dalšího zkoumání slibovat, že by mohlo být důvodně zpochybněno to, co se podává jak z výpovědi obžalované, tak i ze soudně-lékařského znaleckého posudku o lokalitě umístění předmětné smyčky, že by tato smyčka byla umístěna někde jinde než kolem krku dítěte.

Provedené důkazy hodnotil soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i ve vzájemném souhrnu.

Je v podstatě nesporně zjištěno, že objektivní okolnosti skutku (místo, čas, průběh děje) se udály tak, jak tvrdí obžaloba. Plyne to z výpovědi obžalované i nálezu pozůstatků v objektu užívaném obžalovanou a jejím partnerem XXXXX, zapadá to i do údajů podávajících se z odborných zkoumání (genetický + soudnělékařský posudek) a souladí to i s výpověďmi svědků. Klíčovými otázkami bylo, zda se dítě narodilo živé a pokud ano, tak v jakém rozpoložení mysli je obžalovaná usmrtila.

K prvnímu problému má soud za prokázané, že obžalovaná porodila živé dítě. To vyplývá z výpovědi obžalované samotné, která uvedla, že si myslí, že dítě plakalo a i na dalším místě své výpovědi zmiňovala, že dítěti ovázala kolem krku tepláky, aby neplakalo. Navíc je třeba vzít v potaz, že pokud by dítě živé nebylo, pak by zcela postrádalo logiku, aby mu obžalovaná utahovala kolem krku smyčku a dávala je do pytle. Výpověď obžalované v tomto směru je na místě pokládat za zcela věrohodnou, neboť odpovídá i objektivnímu nálezu soudně-lékařských znalců na lidských pozůstatcích uložených v pytli. Je třeba zohlednit rovněž, že o tom, že dítě žilo, referovala i svědkyně XXXXX, které v údaji o tom, že obžalovaná dítě usmrtila, lze věřit, neboť tento údaj je podepřen jak výpovědí obžalované samotné, tak i nálezem předmětné smyčky umístěné pod hlavičkou dítěte. XXXXX sice popisovala jiný způsob usmrcení, než jaký se podává z výpovědi obžalované i z objektivního nálezu a její výpověď tak nelze pokládat za zcela věrohodnou, pokud jde o poskytování exaktních údajů, z její výpovědi však lze vycházet v údaji o základu poskytnuté informace, totiž že došlo k udušení dítěte. Jinak řečeno, je otázkou, nakolik XXXXX svou vlastní úvahou interpretovala slovo *udušení* a zda si pod ním představila udušením polštářem tak, jak popisovala, pod pojem udušení však lze podřazovat i takový způsob ataku, jaký popsala obžalovaná a jaký se podává ze soudně-lékařského znaleckého posudku (utahení smyčky kolem krku). Konečně stojí za zmínku, že z gynekologicko-porodnického znaleckého posudku bylo zjištěno, že je krajně nepravděpodobné, že by k usmrcení dítěte došlo při tom, kdy obžalovaná pomáhala vyprostit novorozence ze svých rodidel jeho vytažením.

Kromě zmíněného stojí za zmínku, že i kdyby obžalovaná nevěděla, jestli dítě žije, pak utahením smyčky kolem krku dítěte a jeho uložením do pytle vyjádřila své srozumění s tím, že pokud dítě žilo, pak je usmrcuje, neboť dítě nemůže pobyt v pytli a utahenou smyčku kolem krku přežít. Tato úvaha je však pouze subsidiární a soud má za prokázané, že obžalovaná věděla o tom, že dítě se narodilo živé.

Soud má dále za prokázané, že obžalovaná se při svém počínání nenacházela ve specifickém duševním rozpoložení označovaném jako „rozrušení způsobené porodem“. To se zcela jednoznačně podává ze znaleckého posudku znalce gynekologa-porodníka, který krajský soud pokládá za zcela přesvědčivý a věrohodný. Znalec logicky vysvětlil, z jakých důvodů činí tento závěr a u znalce nebylo zjištěno nic, pro co by měl stranit jedné či druhé straně sporu. Přitom právě znalec z oboru gynekologie-porodnictví je dle ustálené judikatury příslušným k posuzování tohoto specifického duševního rozpoložení. V této souvislosti stojí za zmínku, že soud nesdílí výhradu obhajoby, že psycholog PhDr. Lukeš a psychiatr MUDr. Tuček by směšovali „rozrušení způsobené porodem“ s jinými medicínskými kategoriemi. Tito znalci naopak velmi důsledně oddělovali svůj psychiatricko-psychologický náhled a hodnocení duševního rozpoložení obžalované od náhledu gynekologicko-porodnického. Pouze z pohledu svých odborností se vyjadřovali k psychickému stavu obžalované a

sdělovali, že z pohledu psychiatrie (ta posuzuje stavy vyvolané či ovlivněné duševní chorobou či poruchou) ani psychologie (posuzuje stavy pramenící z osobnostního nastavení jedince) nebyla u obžalované shledána žádná patologie. Jinak řečeno, psychický stav obžalované byl zkoumán z pohledu tří odborností (psychologie, psychiatrie a gynekologicko-porodnictví) a ani v jednom případě nebylo shledáno u obžalované nic, co by ji nějak zásadně handicapovalo a znemožňovalo činit svobodná rozhodnutí. Pro úplnost se dodává, že i znalecké posudky znalců PhDr. Lukeše a MUDr. Tučka pokládá soud za zcela věrohodné, i tito znalci logicky a přesvědčivě vysvětlili, z jakých důvodů dospěli k těm závěrům, které prezentovali a ani u těchto znalců nebylo zjištěno nic, co by je mělo motivovat k tomu přitěžovat či naopak prospívat nějaké z procesních stran.

Soud se ztotožnil s obžalobou i v tom směru, že obžalovaná si počínala s rozmyslem. To se podává rovněž ze znaleckých posudků znalce PhDr. Lukeše, MUDr. Tučka a MUDr. Sága a svědčí pro to rovněž průběh událostí tak, jak je obžalovaná popsala. Především je na místě poukázat na cílesměrnost jejího počínání - od skrývání svého těhotenství (to na ní nezaregistrovali ani její otec a bratr, obžalovaná se také neregistrovala u gynekoložky, neabsolvovala žádné lékařské prohlídky apod.), přes rutinní chování při vlastním porodu a úklid po něm, až po následné chování nevykazující žádné nestandardnosti (obžalovaná navázala nový partnerský vztah, znovu otěhotněla a počínala si „jako by se nic nestalo“). Pro rozmysl obžalované svědčí též skutečnost, že obžalovaná nebyla prvorodičkou, která by byla zaskočena porodem, ale s ohledem na své zkušenosti dokázala odhadnout blízkost dobu příchodu dítěte na svět (dítě bylo donošené) a na tuto situaci se také reálně připravila (např. rozprostřením deky). Pokud by obžalovaná nejednala s rozmyslem, pak by s ohledem na její osobnostní nastavení, bylo spíše očekávatelné, že na místo připravení si deky by přivolala lékařskou pomoc a počínala si obdobně, jak tomu bylo při porodu posledního dítěte obžalované, XXXXX.

Uvedené platí tím spíše, že dle znaleckého posudku psychologa PhDr. Lukeše není instrumentální agrese automatickým vzorcem chování obžalované, takže k tomu, aby ji obžalovaná mohla na narozeném dítěti realizovat, musela se ji tzv. „naučit“ – promyslet. I tato chladně prokalkulovaná agrese (viz znalec PhDr. Lukeš), tak svědčí pro závěr, že obžalovaná si alespoň v hrubých rysech dopředu učinila představu o tom, jak s dítětem naloží. Soud netvrdí, že u obžalované by se jednalo o detailní a přesně rozpracovaný plán s exaktním načasováním, nacvičením jednotlivých úkolů apod. (jako např. při plánované bankovní loupeži), v základních obrysech však podstatu svého počínání promyšlenou měla s tím, že zřejmě šlo o rozmysl eventuální, k jehož realizaci bude přistoupeno pouze tehdy, pokud to dovolí vnější okolnosti (např. že porod přijde v momentě, kdy doma nebudou žádní dospělí příbuzní či větší děti apod.).

Rozmyslu obžalované také nasvědčuje i znalecký závěr o tom, že u obžalované bylo minimum reálně prožívané lítosti nad usmrcením dítěte. I toto zjištění (spolehlivě se podávající ze znaleckých posudků psychiatra MUDr. Tučka a psychologa PhDr. Lukeše) hovoří pro to, že obžalovaná se výsledkem svého počínání necítila nikterak zaskočena, brala je jako důsledek svého svobodného rozhodnutí, s nímž se i nadále vnitřně ztotožňovala.

Pro závěr, že obžalovaná jednala s rozmyslem, pak konečně vypovídá i její předchozí zkušenost s adopcí pěti dříve porozených dětí. Lze těžko nalézt nějaký důvod, pro který by obžalované něco bránilo v tom, aby i toto dítě přenechala k adopci tak, jako se to stalo u pěti předchozích potomků. Obžalovaná si takovou zkušeností prošla pětkrát, vyrovnala se s ní a jediným důvodem, pro který si nyní počínala jinak, je vysvětlení nabízené obžalobou, totiž že

obžalovaná měla zájem na tom, aby se o existenci tohoto dítěte její okolí nedozvědělo a pro naplnění tohoto cíle vědomě činila kroky související jak s utajováním těhotenství, tak i poté, co dítě přišlo na svět.

S tím souvisí i nejpravděpodobnější motiv jejího jednání. Jakkoli motiv není pro stíhané jednání zas až tak rozhodný (nejedná se o skutkovou podstatu, u které by byl motiv jejím znakem – jako například u loupežné vraždy), má krajský soud za prokázané, že nejpravděpodobnějším motivem jednání obžalované je ten, který nabídl znalec Lukeš. Soud se neztotožňuje s tím, že by znalec PhDr. Lukeš v otázce motivu nějak fabuloval či nemístně použil „vylučovací metodu“. Zmíněná metoda je zcela běžným prostředkem využívaným takřka ve všech oborech lidské činnosti. Jde o legální a legitimní hodnotící proces, kdy z možného spektra příčin jsou postupně vylučovány ty méně pravděpodobné, až nakonec dojde ke zjištění pravého důvodu určitého jevu. Toto je zcela standardní metoda, jakou postupuje diagnostik při zjišťování určitého zdravotního stavu, mechanik při hledání příčiny poruchy vozidla či stroje apod. Psychologem PhDr. Lukešem nabídnutý motiv spočívající v obavě ze ztráty partnera pokládá soud za velmi logický a přesvědčivý. Porod a přenechání dítěte k adopci (tak, jak to obžalovaná v minulosti již opakovaně učinila) by totiž dítě zviditelnilo - učinilo vnímatelným pro jeho okolí, což by mohlo odradit potencionálního partnera obžalované od dalšího soužití s ní bez ohledu na to, že by v případě adopce tohoto dítěte nebyl nikterak finančně ani osobně zatěžován péčí o ně. Obžalovanou nabízená motivace ostudy před svým okolím se nejeví příliš pravděpodobná a působí velmi nepřesvědčivě, zvláště v situaci, kdy obžalovaná si opakovaně prošla zkušeností několikerych těhotenství, porodů a dokonce přenechání dětí k adopci, aniž by z toho pocítovala jakoukoliv ostudu nebo přinejmenším ne takovou ostudu, která by ji od dalšího těhotenství a přenechání dětí k adopci odrazovala. Nelze si nevšimnout také toho, že obžalovaná sama se označovala za osamělou, bez kamarádek a bližších přátel (viz č.l. 92) a i z tohoto pohledu je motiv jakéhosi odsudku jejího okolí velmi pochybný.

Zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem a čin spáchá na dítěti mladším patnácti let. Obžalovaná v projednávaném případě s rozvahou, mechanicky a cílesměrně připravila o život své čerstvě narozené dítě tím, že mu utáhla kolem krku smyčku a uložila je do igelitového pytle, v důsledku čehož novorozenec zemřel. Naplnila tak všechny znaky zmiňovaného trestného činu.

Vyslovil-li soud vinu, zabýval se otázkou trestu. Obžalovaná byla ohrožována trestem odnětí svobody ve výměře od patnácti do dvaceti let nebo výjimečným trestem. K osobě obžalované bylo zjištěno, že byla jedenkrát soudně trestána, to však v relativně dávné minulosti a navíc odsouzení má ten charakter, že se na ni hledí jako by odsouzena nebyla. Ve prospěch obžalované hovořilo její doznání, jímž výrazně přispěla k objasnění stíhaného jednání a které je na místě patřičně zohlednit při úvahách o ukládání trestu. Popsané dvě okolnosti (dosavadní bezúhonnost + doznání) vyústily v závěr, že u obžalované není na místě sahat k výjimečnému trestu.

Na druhé straně soud nedospěl k závěru, že by v případě obžalované byly dány podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr. zákoníku. S ohledem na charakter trestné činnosti a stádium jejího dokonání připadaly v úvahu pouze podmínky mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Podle něho *má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřené*

přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené. Soud nezastává názor, že by okolnosti případu nebo poměry obžalované vykazovaly takové mimořádnosti, které by měly vést k závěru, že stanovená trestní sazba je pro obžalovanou nepřiměřeně přísná a lze ji napravit trestem mírnějším. Naopak okolnosti projednávané kauzy i osobní poměry obžalované hovoří spíše v její neprospěch.

Jak zaznělo již na jiném místě tohoto rozsudku, byla obžalovaná v době inkriminovaného těhotenství i vlastního porodu zkušenu mnohorodičkou, která opakovaně zvládla porozené děti přenechat k adopci, aniž by ji takový postup nějak omezoval v jejím dalším životě nebo ji třeba motivoval k přijetí opatření proti dalším početím. Pokud tedy obžalovaná takto nepostupovala i v případě nyní řešeného dítěte, jde o okolnost zhoršující její pozici, neboť sotva lze nalézt něco, co ji mohlo bránit postupovat v zásadě naučeným a předem opakovaně odzkoušeným způsobem. Neobstojí úvaha o tom, že obžalovaná by se nacházela v nějaké mimořádně tíživé osobní či finanční situaci, neboť nedostatek finančních prostředků obžalovanou v podstatě nezměněno provázal celým jejím předchozím životem a všemi předcházejícími těhotenstvími a porody. Jakkoli obžalovaná mohla pociťovat nedostatek finančních prostředků, v žádném případě se nemohlo jednat o kritickou situaci ohrožující její vlastní život či život jejích dalších dětí, popř. společenský odsudek tak, jak tomu bývalo u svobodných matek a nemanželských dětí v puritánských společnostech 16. až 19. století. Společnost, v níž obžalovaná žije, již dávno nikterak neodsuzuje svobodné matky a nijak nefavorizuje ani děti, které se narodí z manželství oproti dětem z mimomanželských styků.

Ani doznání obžalované nemá soud za takové, které by dovolovalo aplikovat ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Jakkoli je doznání obžalované cenné, nejedná se o doznání, jehož mimořádnost by byla tak intenzivní, aby o ni bylo možno opřít úvahu o mimořádném snížení trestu odnětí svobody pod spodní hranici zákonných mezí. Za takové doznání by nejspíš bylo možno pokládat situaci, kdy by pachatelka nahlásila událost ihned po skutku, což však není případ obžalované. Obžalovaná své doznání učinila až s ročním zpožděním od události a během této doby nevykazovala ve svém chování žádné projevy nějakého smutku či lítosti nad svým jednáním. S přijatelným zjednodušením řečeno, obžalovaná si po dobu zmíněného jednoho roku počínala v podstatě jako by se vůbec nic nestalo - navázala nový partnerský vztah, počala další dítě apod. Soud netvrdí, že skutečnost, že obžalovaná nenahlásila událost ihned po skutku, by jí byla přičítána k tíži, ani že by bylo povinností obžalované „udat se“, pokud by se tak ovšem stalo, svědčilo by to nepochybně ve prospěch obžalované, rozhodně snáze by bylo možno uvěřit jejímu tvrzení o lítosti nad stíhaným skutkem a v takovém jednání by se podstatně lépe mohla nalézt mimořádná okolnost odůvodňující snížení trestu pod spodní hranici sazby.

Mimořádnou okolnost v poměrech obžalované nelze spatřovat ani v tom, že je právně matkou čtyř dětí (XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX). Prvé tři jsou totiž v péči jejich otce a nejmladší XXXXX je svěřen do péče Dětského centra ve Strakoniciích. Nejedná se tedy o případ, kdy uvězněním obžalované by nějakým zásadním způsobem byla ohrožena situace jejích nezletilých dětí.

Ze shora popsaného vyplývá, že soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele svědčící pro to, že u obžalované by bylo na místě sahat k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod spodní hranici zákonných mezí. Proto vyměřoval trest v zákonem stanovené sazbě od patnácti do dvaceti roků. V rámci ní vzal v potaz dosavadní bezúhonnost obžalované

a jak již zmíněno shora, výrazně přihlédl k jejímu doznání. Toto doznání pokládá soud za velmi významné při objasňování skutkového stavu věci a především pro toto doznání se soud při konkrétní výměře trestu pohyboval při spodní hranici zákonných mezí. Trest nebyl uložen na samé spodní hranici pouze z toho důvodu, že bylo zapotřebí zohlednit i tu skutečnost, že obžalovaná do stíhaného jednání zakomponovala i svého tehdy dvanáct a půl roku starého syna XXXXX. Ten obžalované pomáhal s úklidem placenty a tento zážitek na něm zanechal trauma projevující se pseudohalucinacemi (viz znalecký posudek znalce Mgr. Šnorka, jakož i výpověď nezletilého XXXXX samotného a výpověď svědkyně XXXXX). Soud si je vědom toho, že osobnostní nastavení obžalované je takového rázu, že ona není schopna dalekosáhle domýšlet důsledky svého aktuálního jednání, má však za to, že obžalovaná mohla svého nezletilého syna XXXXX této zkušenosti ušetřit a že mohla rozpoznat, že vystavovat nezletilé dítě takovéto zkušenosti nemůže pro ně být nic dobrého, byť si třeba nemusela představit konkrétní následky a traumata, která to v dítěti vyvolá. Pro tento aspekt stíhaného jednání přistoupil krajský soud k uložení trestu mírně nad spodní hranicí zákonných mezí a obžalovanou postihl patnáctiapůlletým trestem odnětí svobody.

Pro výkon tohoto trestu byla obžalovaná zařazena podle liberačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou, tedy do věznice s mírnějším režimem, než do které by náležela podle pravidelného ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Přestože se obžalovaná dopustila velmi závažného zločinu a navíc na vlastním dítěti, pro které by měla představovat osobu, která je v prvé řadě bude chránit a představovat pro ně pocit bezpečí, je třeba na druhé straně vidět, že obžalovaná si svůj skutek v sobě do smrti ponese a to pro ni bude představovat možná větší trest, než postih odnětím osobní svobody. Pro nápravu obžalované proto není třeba sahat k věznici s nejpřísnějším režimem a z těchto důvodů soud obžalovanou pro výkon trestu zařadil do věznice ostrahové a nikoli do věznice se zvýšenou ostrahou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení prostřednictvím soudu podepsaného k Vrchnímu soudu v Praze (§ 248 odst. 1 tr.ř., § 252 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilosti k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (247 odst. 2 tr.ř.)

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

Podle § 228 odst. 4 tr.ř. byl-li poškozenému alespoň z části přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Českých Budějovicích dne 2.9.2013

Předseda senátu:
Mgr. Ondřej V í t ů , v.r.

Za správnost vyhotovení:
Monika Vlachová